

[Ebba Strange]

spørgsmål, som fru Elisabeth Arnold og hr. Frank Jensen drøftede. Når ministeren siger friere optag, opfatter jeg det som en frihed for institutionerne, men ikke for de studerende, og hr. Frank Jensen mente, det også betød friere adgang. Vi har brug for at få ministerens helt klare svar på, hvad ministeren egentlig mener. SF går ind for at ophæve adgangsbeholdningen undtagen på nogle ganske få velbeskrevne områder, hvor uddannelsen er lang og snæver, og vi er ikke tilhængere af, at det skal være op til den enkelte institution, hvem man vil optage. Vi mener, de unge skal have ret til at blive optaget, hvis de opfylder de bestemte forudsætninger, der kræves for at påbegynde en bestemt uddannelse.

Vi er helt klart tilhængere af mere smidige regler for meritoverførsel, men vi tror ikke, at en sådan flytten rundt fra den ene institution til den anden i sig selv sikrer kvalitet i undervisningen. Institutionerne må for vores skyld gerne konkurrere på forskellige måder at løse opgaverne på og på forskellige holdninger, men vi er utrygge ved, at man styrer økonomien på den måde, at pengene følger de studerende – ikke efter om de skifter uddannelsessted, men efter om de gennemfører uddannelsen eller ej – for vi er bange for, at den konkurrence ikke bliver på kvalitet, men på smarte løsninger og høj gennemførelsesprocent.

Med hensyn til det åbne uddannelsesnetværk synes vi, det er godt, hvis de uddannelsessøgende kan sammensætte deres uddannelser lidt mere frit, end tilfældet er i dag. Vi er også tilhængere af åbne uddannelser, hvor voksne kan supplere viden og uddannelse af lidt ældre dato, men med henvisning til den debat, der har været tidligere, vender vi os imod, at unge, der har forladt institutionen med en bachelorgrad og senere ønsker en kandidatuddannelse, skal henvises til åbne uddannelser. Vi er enige i, at en bachelorgrad skal give ret til at påbegynde en kandidatuddannelse.

Derimod går vi helt ind for, at efteruddannelserne skal udbygges, men jeg tvivler på, at ministerens markedsøkonomiske tanker hører hjemme her. Vi mener, at der også skal stilles krav til kvaliteten i efteruddannelsen, og det behøver ikke altid at være sådan, at det billigste tilbud også er det bedste. Der behøver ikke være nogen overensstemmelse mellem den højeste kvalitet og den laveste pris.

Vi er også enige i, at der er brug for flere pladser på de korte videregående uddannelser, og derfor fulgte jeg med interesse den sidste meningsudveksling. Problemet er jo, at ministeren ikke kan lide de eksisterende korte videregående uddannelser. Han ønsker ikke at udanne flere pædagoger og socialrådgivere f.eks., og derfor synes han, han skal opfinde nogle andre korte videregående uddannelser. Og jeg håber, han får mere succes med det, end dengang alle pludselig skulle uddannes til ingeniører med det resultat, at vi i dag har et stort antal arbejdsløse ingeniører rundt omkring. Jeg synes, det er problematisk at tilbyde de unge nogle uddannelser, hvor fremtidsudsigterne er så usikre, som de vil være i nogle af de nye korte videregående uddannelser. Man skulle hellere give de unge tilbud om at komme ind på de eksisterende uddannelser; det er jo det, de gerne vil.

Vi vil gerne medvirke til, at folk med korte videregående uddannelser får større muligheder for at erhverve en kandidatgrad, som lærere og pædagoger i nogen grad kan det på Danmarks Lærerhøjskole i dag. Men vi mener på den anden side, at den slags kandidatuddannelser skal tilrettelægges med dette formål for øje, at man tager hensyn til de forudsætninger, som sygeplejersker og socialrådgivere, og hvad det nu kan være, har i forvejen.

Så kommer vi til rammestyringen og taxameterprincippet, og dér morede jeg mig godt nok, for nu har jeg diskuteret uddannelsespolitik med undervisningsministeren meget længe, også dengang han var uddannelsespolitisk ordfører for Venstre, inden han blev minister. Og utallige gange har jeg hørt ministeren kritisere Socialdemokratiet og SF for at lave ligemageri i uddannelsen, at alle skulle være lige.

Og så kommer ministeren med et forslag om et 5-årigt klippekort til alle. Jamen, minister, hvad er dog det for noget ligemageri? Det er da ikke alle unge, der gerne vil have en 5-årig uddannelse, der er mange, der er udmærket tilfredse med en 3- eller 4-årig. Til gengæld ville vi da alle sammen nødigt lægge ansvaret for vores sundhed i hænderne på en læge, der kun havde en 5-årig uddannelse, og nogle af de andre kandidatuddannelser kan ikke gennemføres på kortere tid end 6-7 år. Jeg har sjældent set noget lignende, og det morede mig.